

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησίαι δρ. 8,—
Ἑξαμηνίος 4,50
Τρίμηνος 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίαι φρ. 10,—
Ἑξαμηνίος 5,50
Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Σεπτεμβρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 42

Ἡ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

[Ῥωσικὸν παραμῦθι]

Σὲ κάποιο βασίλειον, σὲ κάποια χώρα, ζοῦσε τὸν παλὴρὸ καιρὸ ἓνας Τσάρος ποῦ τὸν ἔλεγαν Ἀνδρόνοβιτς. Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς εἶχε τρεῖς γιουούς· τὸν πρῶτον τὸν ἔλεγαν Τσάρεβιτς Δημήτρι, τὸν δευτέρον Τσάρεβιτς Βασίλη καὶ τὸν τρίτον Τσάρεβιτς Ἰβάν. Εἶχε ἀκόμη κ' ἓνα περιβόλι τόσο εὐμορφον, ποῦ παρόμοιο δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ ἰδῇ πουθενά. Θαυμάσια δένδρα, λογιῶν, λογιῶν, ἄλλα φορτωμένα μὲ καρποὺς καὶ ἄλλα μὲ ἄνθη, ἦταν ἀμέτρητα 'σαὐτὸ τὸ περιβόλι· ἄλλα κάποια μηλιά μὲ μῆλα ὁλόχρυσά ἦταν ἢ ἀγαπημένη τοῦ Τσάρου. Ἐνα μαγεμένο πουλί συνήθιζε νὰ ἔρχεται εἰς τὸ περιβόλι.

Εἶχε ὁλόχρυσά πτερὰ καὶ τὰ μάτια τοῦ ἔλαμπαν ὡς τὰ κρύσταλλα εἰς τὸν ἥλιον. Κάθε νύκτα πετοῦσε πρὸς τὸ περιβόλι, ἐσκάλωνε 'στὴν ἀγαπημένη μηλιά τοῦ Τσάρου, ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ χρυσὰ τῆς μῆλα κ' ἔφευγε μακριά.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐπύκραινε πολὺ τὸν Τσάρου καὶ γι' αὐτὸ ἐκάλεσε μιὰ μέρα τοὺς τρεῖς γιουούς του καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἀγαπητά μου παιδιὰ, ποῖος ἀπὸ σᾶς θὰ μπορέσῃ νὰ πιάσῃ τὸ μαγεμένο πουλί ποῦ ἔρχεται εἰς τὸ περιβόλι μου ; Ὅποιος κατορθώσῃ νὰ μοῦ τὸ πιάσῃ ζωντανόν, θὰ ἔχῃ ἀπὸ ζῶντας μου τὸ μισό μου βασίλειον, καὶ ὅταν πεθάνω, θὰ κληρονομήσῃ καὶ τὸ ἄλλο μισό.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια, οἱ τρεῖς Τσάρεβιτς ἀποκρίθηκαν ὅλοι μαζί :

— Ἐννοία σου, καλέ μας πατέρα, καὶ μεῖς θὰ βάλωμε τὰ δυνατά μας νὰ σοῦ πιάσωμε τὸ πουλί ζωντανόν.

Τὴν πρώτη νύκτα, ὁ μεγαλύτερος γιὺς, ὁ Δημήτρις, πῆγε νὰ φυλάξῃ εἰς τὸ περιβόλι. Ἐκπλώθηκε κάτω ἀπὸ τὴν μηλιά, ἐκεῖ ὅμως τὸν πῆρε ὁ ὕπνος καὶ δὲν κατάλαβε τὸ πουλί ὅταν ἦλθε πάλι, κατὰ τὴν συνήθειά του, κ' ἔκλεψε κάμποσα χρυσὰ μῆλα.

Τὸ πρῶτ' ὁ Τσάρος ἐκάλεσε τὸν Δημήτρι καὶ τοῦ εἶπε :

— Λοιπόν, ἀγαπητό μου παιδί, εἶδες, ναὶ ἢ ὄχι, τὸ μαγεμένο πουλί ;

— Ὁχι, καλέ μου πατέρα, ἀποκρίθηκε ὁ Τσάρεβιτς· τὸ πουλί δὲν ἐφάνηκε ἀπόψε.

Τὴν δευτέρη νύκτα ἐπῆγε νὰ φυλάξῃ εἰς τὸ περιβόλι ὁ Τσάρεβιτς Βασίλης. Ἐκάθησε κ' αὐτὸς κάτω ἀπ' τὴν μηλιά κ' ὕστερ' ἀπὸ δύο ὥρες ἀποκοιμήθηκε. Ἔτσι κι αὐτός, εἰς τὸ βαθύ του τὸν ὕπνον, δὲν κατάλαβε καθόλου τὸ πουλί, ποῦ ἦλθε πάλι κ' ἔκλεψε κάμποσα μῆλα.

«Ὁ Ἰβάν, ἀφοῦ ἐδιάβασε τὴν ἐπιγραφή...»
(Σελ. 334, στ. β').

Τὸ πρῶτ' ὁ Τσάρος τὸν ἐκάλεσε καὶ τὸν ἐρώτησε :

— Λοιπόν, ἀγαπητό μου παιδί, εἶδες, ναὶ ἢ ὄχι, τὸ μαγεμένο πουλί ;

— Ὁχι, καλέ μου πατέρα, ἀποκρίθηκε τὸ βασιλόπουλο· τὸ πουλί δὲν ἐφάνηκε οὔτε ἀπόψε.

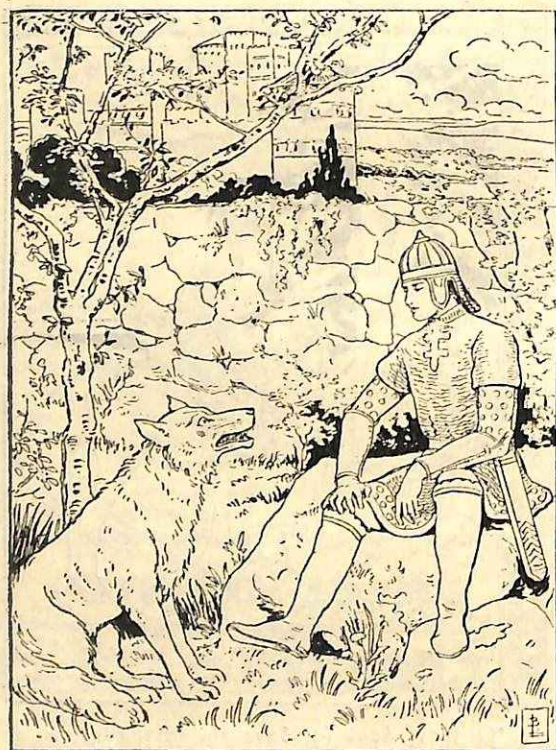
Τὴν τρίτη νύκτα πῆγε καὶ καθῆκε κάτω ἀπ' τὴν μηλιά ὁ μικρότερος Τσάρεβιτς, ὁ Ἰβάν. Ἐμεινεν ἀγρυπνῶνς μιὰ ὥρα, δύο ὥρες, τρεῖς ὥρες... Ἐξάφνα εἶδε ὅλο τὸ περιβόλι νὰ φωτίζεται ὡς νὰ εἶχαν ἀνάψῃ χίλια φανάρια μονομιᾶς. Τὸ μαγεμένο πουλί ἔφθασε, σκάλωσε εἰς τὸ δένδρον κ' ἄρχισε νὰ κόβῃ μῆλα. Ὁ Ἰβάν, σιγά-σιγά, τὸ πλησίασε ἀπὸ κάτω καὶ κατάρθωσε νὰ τοῦ πιάσῃ τὴν οὐρά. Δὲ μπόρεσε ὅμως νὰ τὸ κρατήσῃ, γιὰ τὸ πουλί ἀποτραβήχθηκε μὲ ὀρμὴ καὶ εἰς τὰ χέρια τοῦ Ἰβάν δὲν ἔμεινε παρὰ μόνον ἓνα πτερό ἀπὸ τὴν οὐρά του.

«Ὁ Ἰβάν κατάρθωσε νὰ τοῦ πιάσῃ τὴν οὐρά...»
(Σελ. 333, στ. γ')

Το πρωί, ἅμα ξύπνησε ὁ Τσάρος, ὁ Ἰβάν παρουσιάσθηκε μπροστά του καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ πτερό. Ὁ Τσάρος ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος μὲ τὸ γυῖό του, ποὺ κατάφερε τέλος πάντων νὰ τοῦ φέρῃ ἔστω κ' ἓνα πτερό ἀπὸ τὸ μαγεμένο πουλί. Καὶ τὸ πτερό αὐτὸ ἦταν τόσο λαμπρὸ, ποὺ ὅταν τὸ ἔβαλες σὲ σκοτεινὴ κάμαρα, ἔλαμπε σὰν τὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. Ὁ Τσάρος τὸ φύλαξε προσεκτικὰ ἐν ἰδιαιτερά του δωμάτια, σὰν θησαυρὸ ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸν ἔχῃ γιὰ πάντα. Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὸ μαγεμένο πουλί ἔπαψε νὰ πηγαίνει εἰς περιβόλι.

Μίαν ἄλλη φορά, ὁ Τσάρος Ἀνδρόνο-

«Καβαλλίκεψέ με καὶ πὲς μου ποῦ θέλεις νὰ σὲ πάω...» (Σελ. 334, στ. β')

βιτς ξανακάλεσε τοὺς τρεῖς γιουὺς του καὶ τοὺς μίλησεν ἔτσι:

— Ἀγαπητά μου παιδιά, πηγαίνατε νὰ βρῆτε τὸ μαγεμένο πουλί κ' ἡ εὐχὴ μου σὰς συνοδεύουν. Τὴν ανταμοιβὴ ποῦ ὑποσχέθηκα, θὰ τὴν πάρῃ ὁποῖος ἀπὸ σᾶς μού φέρῃ τὸ μαγεμένο πουλί ζωντανό.

Πρέπει τώρα νὰ μάθετε, πῶς ἐπειδὴ ὁ Τσάρεβιτς Ἰβάν εἶχε κατορθώσῃ νὰ βγάλῃ ἓνα πτερό ἀπὸ τὴν οὐρά τοῦ πουλιοῦ, οἱ δύο μεγαλύτεροι, ὁ Δημήτρης καὶ ὁ Βασίλης, τὸν ἐμισούσαν. Ἐν τὸσοῦτω, ἀφοῦ πῆραν τὴν εὐχὴ τοῦ πατέρα των, ἐξεκίνησαν γιὰ νὰ βροῦν τὸ μαγεμένο πουλί. Ὁ ἄλλος παρακάλεσε τὸν Τσάρο, νὰ τὸν ἀφίσῃ κι' αὐτὸν νὰ πάῃ. Ἐπειδὴ ἦταν πολὺ νέος ἀκόμα, ὁ πατέρας του στὴν ἀρχὴ προσπάθησε νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὴν γνώμη καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντὰ του. Ὁ

Ἰβάν ὅμως ἐπέμεινε τόσο πολὺ, ὥστε ὁ Τσάρος ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἐπὶ ὁ νέος διάλεξε ἓνα καλὸ ἄλογο κ' ἔφυγε χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ πηγαίνει.

Πήγαινε, πήγαινε, πήγαινε... Πόσον καιρὸ; κανεὶς δὲν ξέρεῖ. Ἐπιτέλους ἔφθασε ἐς ἓνα τρίστοιχο. Ἐκεῖ στὴ μέση ἦταν μιὰ στῆλη πέτρινη, ποὺ εἶχε χαραγμένα τὰ λόγια αὐτά:

«Ὅποιος πάρῃ τὸ δρόμο ποῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ πῖσω μέρος αὐτῆς τῆς στήλης, θὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ κρύο καὶ ἀπὸ πείνα ὁποῖος πάρῃ τὸ δεξιὸ δρόμο, θὰ μείνῃ ζωντανὸς μὰ τὸ λόγόν του θὰ πεθάνῃ καὶ ὁποῖος πάρῃ τὸν ἀριστερὸ δρόμο, θὰ σκοτωθῇ, ἐνῷ τὸ ἄλογόν του δὲν θὰ πάθῃ τίποτα».

Ὁ Τσάρεβιτς Ἰβάν, ἀφοῦ διάβασε αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή, πῆρε τὸ δεξιὸ δρόμο, γιὰτὶ συλλογίσθηκε πῶς ἂν τὸ ἄλογόν του θὰ σκοτώνονταν, αὐτὸς τοῦλάχιστο θὰ ἔμεινε ζωντανός. Κι' ἀφοῦ περπάτησε καθόλου μιὰ μέρα, δύο μέρες, τρεῖς μέρες, εἶδεν ἔξωθεν μπροστά του ἓνα θεόρατο λύκο, στακτερό, ποῦ τοῦ μίλησε ἀνθρωπινὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κακόμοιρο παιδί, δὲν ἐδιάβασες στὴ στήλῃ πῶς τὸ λόγόν σου πρέπει νὰ πεθάνῃ; Γιατὶ λοιπὸν ἦλθες ἀπὸ δῶ;

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, κατακορμάτισε τὸ ἄλογο κ' ἔγεινε ἄφαντος.

Ὁ Τσάρεβιτς ἔλαψε πικρὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀλόγου του· δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ κάμῃ τίποτε κ' ἐξακολούθησε τὸ δρόμον του πεζός. Περπάτησε μιὰ ὀλόκληρη μέρα, καὶ πρὸς τὸ βράδυ, κατάκοπος, ἐνῷ ἐτιμᾶζονταν νὰ καθήσῃ νὰ ξεκουρασθῇ, εἶδε πάλι μπροστά του τὸ στακτερό λύκο καὶ τὸν ἀκούσε νὰ τοῦ λέγῃ:

— Μοῦ κακοφαίνεται ἀληθινὰ, Τσάρεβιτς Ἰβάν, νὰ σὲ βλέπω ἔτσι κουρασμένο. Ἐλὰ, καβαλλίκεψέ με καὶ πὲς μου ποῦ θέλεις νὰ σὲ πάω καὶ γιατί.

Ὁ Ἰβάν εἶπε στὸ λύκο τὸ σχέδιόν του, τὸν καβαλλίκεψε, καὶ τὸ ζῶον ἀρχισε νὰ τρέχῃ γρηγορώτερα καὶ ἀπὸ τὸ πρὶν γρήγορο ἄλογο.

Σὲ λίγο, μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς νύκτας, ἔφθασαν μπροστὰ ἐς ἓνα τοῖχο χαμηλό. Ἐκεῖ ὁ στακτερός λύκος σταμάτησε καὶ γύρισε πρὸς τὸν Ἰβάν.

— Τώρα, τοῦ εἶπε, κατέβα καὶ σκαρφάλωσε αὐτὸν τὸ τοῖχο. Ἀπὸ πῖσω βρισκται ἓνα περιβόλι καὶ μέσα εἰς τὸ περιβόλι εἶναι τὸ μαγεμένο πουλί μέσα εἰς τὸ χυρσο κλουβί του. Πάρε τὸ πουλί, ἄφισε ὅμως τὸ κλουβὶ καὶ πρόσεξε καλὰ μὴ τὸ ἐγ-

γίρῃς, γιὰτὶ ἀλλοιότινα θὰ σὲ πιάσουν.

Ὁ Τσάρεβιτς Ἰβάν σκαρφάλωσε εἰς τὸν τοῖχο, πήδησε εἰς τὸ περιβόλι καὶ σὲ λίγο εἶδε πραγματικῶς τὸ μαγεμένο πουλί μέσα ἐς ἓνα θαυμαστὸ κλουβὶ χυρσο, ὁλονοικοτοῦ ἦταν μιὰ χαρὰ νὰ τὸ βλέπῃς.

Ἐβγαλε τὸ πουλί ἀπὸ τὸ κλουβὶ κ' ἦταν ἑτοιμος νὰ φύγῃ, ὅταν ἔξωθεν τοῦ ἦλθε μιὰ σκῆψι. «Τὶ ὠφελεῖ νὰ πάρω τὸ πουλί χωρὶς τὸ κλουβὶ του; εἶπε ποῦ νὰ τὸ βάλω;»

Ἔτσι γύρισε πίσω. Μόλις ὅμως ἄπλωσε τὸ χεῖρ του εἰς τὸ κλουβὶ, ἓνας κρότος φθεγγεῖται, ὅμοιος μὲ βροντὴ, ἀντήχησε ἐς ὅλο τὸ περιβόλι, γιὰτὶ τὸ κλουβὶ ἐκεῖνο εἶχαν δεμένα σύρματα ἀόρατα.

Οἱ σφουροὶ ξύπνησαν ἀμέσως, ἔτρεξαν βιαστικὰ εἰς τὸ περιβόλι κ' ἤραν τὸν Ἰβάν μὲ τὸ μαγεμένο πουλί ἐν τῇ χερίᾳ. Τὸν τσάκωσαν εὐθὺς καὶ τὸν ἔφεραν μπροστὰ εἰς τὸν Τσάρο, τοῦς, ποῦ τὸν ἔλεγον Ἀλέξης.

Ὁ Τσάρος Ἀλέξης, καταθυμωμένος, μίλησε εἰς τὸν Ἰβάν μὲ φωνὴ βροντερὴ καὶ μὲ ὕψος αὐστηρό.

— Δὲν ντρέπεσαι, τοῦ εἶπε, ἐσύ, τόσο νέος, νὰ κλέβῃς; Ποῖς εἶσαι; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; Ποῖς εἶναι ὁ πατέρας σου καὶ ποῖς εἶναι τὸν ὀνόματά σου;

Ὁ Τσάρεβιτς ἀποκρίθηκε:

— Εἰμαι γυῖος τοῦ Τσάρου Ἀνδρόνοβιτς καὶ μὲ λένε Ἰβάν. Τὸ μαγεμένο πουλί σου συνήθιζε νὰ μπαίνει εἰς τὸ περιβόλι μας κάθε νύκτα καὶ νὰ κλέβῃ τὰ χυρσὰ μὲλὰ τῆς ἀγαπημένης μηλιᾶς τοῦ πατέρα μου. Ἔτσι κι' αὐτὸς μ' ἐστειλε νὰ τοῦ βρῶ τὸ μαγεμένο πουλί καὶ νὰ τοῦ τὸ πάω.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΒΑΤΟΣ ΚΑΙ ΡΟΔΟ

«— Πῶς τόσο γρήγορα μὰς φεύγεις; [Μπουμπουκάκι]

Χθὲς μόλις, σ' ἐκαμάρωνα, καὶ ἀκόμα πρὶν λήσῃς ἄλλη αὐγούλα, λουλουδάκι Φτωχό μου, σοῦ ἐμαράθηκε τὸ σῶμα;»

Λέει ὁ Βάτος τοῦ Τριαντάφυλλου μὲ πόνο.

«— Δὲν εἴμαστε τὰ ρόδα αἰώνιοι βάτοι! Μὰ στὰ χαμένα ἐμεῖς δὲν ζοῦμε μόνο

Μιὰ μέρα ἂν ἀνθίσαν τὰ κάλλη μου, ἓνα

Τοῦ εὐγενικοῦ τοῦ μύρου ἔχω σταλάξει, Τοῦ μύρου, τὴ μορφή μου ποῦ ἔχει ἀλλάξει... Καὶ σὰν πεθάνω ἀκόμα μέσ' ἀπ' τὴν

Θὰ χύνεται γλυκεῖα καὶ πρὶν γλυκεῖα ἢ [καρδιά μου]

Στὸν κόσμον τὸν ἐφήμερον ὅσο λήσεις, Κάτι καλὸ προσπάθησε νὰ φέρῃς!

(Le Bailly)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο Ρ Ε Σ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 326)

Ἐάν δὲν ἡμποροῦσε νὰ ξεφύγῃ τὴν τιμωρίαν, ἐφαίνετο μνησίκακος, ἀποφεύγων μετ' ὀλίγον τὰς θωπείας μας καὶ δεικνύων, διὰ τῆς ἀρνήσεώς του νὰ κάμῃ μερικὰ γνωστά του παιγνίδια, ὅτι ἦτο θυμωμένος.

Ὁ Καρκαβίτσας δὲν ἀγαπᾷ πολὺ τὰ σκυλιὰ καὶ ὁ Ρέξ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἦτο ἀντιπαθητικὸς, διότι τὸν ἐβλεπεν ὅτι παρενέβαινε πολὺ εἰς τὴν συναναστροφὴν μας καὶ δὲν μὰς ἤφινε σχεδὸν νὰ ὀμιλοῦμε μὲ τὰς φωνάς του, τὰ πηδήματά του καὶ τὰ παιγνίδια του. Ἀλλ' ἓνα βράδυ συνέβη τὸ ἑξῆς, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν Καρκαβίτσαν νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Ἡ-θελα νὰ μεταβῶ κάπου καὶ ἐξέφυγα τοῦ Ρέξ, γνωρίζων, ὅτι θὰ ἔμεινε εἰς τὰ «Βουστάσια». Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου, ἀνησυχῶν καὶ ἀναζητῶν με, διέκρινε τὸν Καρκαβίτσαν ἀπέναντι εἰς τὸ «Πανελλήνιον» καὶ ἔτρεξε πλησίον του, — «Δὲν ξέρεις πόσο μὲ συνεκίνησαν τὰ βλέμματά του, μού εἶπε κατόπιν ὁ Καρκαβίτσας, διέκρινα ἐς αὐτὰ νὰ μὲ ρωτᾷ μὲ ἀγωνία ἂν σὲ εἶδα.»

Ἐλευταίᾳ τοῦ εἶχεν ἐμφανισθῇ ἀπροσδόκητος φίλος, ὁ ἀδέσποτος προστρέξας εἰς ἡμᾶς Τσαϊζαρ, προκατόχου πορτογαλλικῆς ράτσας. Ὁ Ρέξ δὲν ἐη-λοτύπησε πολὺ. Αἱ ἐριδές, τὰς ὁποίας ἐπροκλούσε, ἦσαν ἴσως καὶ αὐταὶ ὑπὲρ τὸ δέον ἀνθρώπινον, διότι ἀπλοῦστατα ἐπρόκειτο περὶ διανομῆς τοῦ φαγητοῦ των καὶ ἤθελεν αὐτὸς νὰ ἔχῃ τὰ περισσώτερα. Ἀλλὰ πέραν αὐτοῦ ὁ Τσαϊζαρ τοῦ εἶχε γένῃ ἀγαπητὸς σύντροφος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Τσαϊζαρ τὸν ἐκλαυσε νεκρόν.

Ὅταν τὸ διαμελίσαν τὸν ἀτυχὲ φίλον τοῦ τραῖνον ἐξέκρινε ἀπὸ τὸ Φάληρον καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἀπέσυραν τὸ πτώμα του ἐκ τῆς γραμμῆς, ὁ Τσαϊζαρ ἀρτίως νὰ ὀλολύξῃ. Ἐπὶ ἡμέρας κατόπιν ἦτο μελαγχολικὸς καὶ εἰς τὸ σπῆτι καὶ παντοῦ ἐφαίνετο ν' ἀναζητῇ τὸν σύντροφόν του.

Συνήθως οἱ ἄνθρωποι, ποῦ ἔχουν σκύλους ἢ ἄλλα ζῶα, διαβλέπουν εἰς αὐτὰ ἐξαιρετικὰ προτερήματα. Βῖνε δὲ ἀληθές, ὅτι ἂν ὅλοι ἡμποροῦσαν νὰ γράφουν γιὰ τὰ σκυλιὰ των, ἡ Ζωολογία θὰ εἶχε πολλὰς παρατηρήσεις, ἀνωτέρας ἀξίας αὐτῶν ποῦ ἀναγράφονται ἐδῶ. Τὰς ὀλίγας γραμμὰς ποῦ ἀφιερῶμεν εἰς τὸ ἀτυχῆσαν σκυλί μας, τὰς γράφομεν ἡμεῖς παρακινούμενοι ἀπὸ ἐσωτερικὴν ψυχικὴν ἀνάγκην ὅπως θὰ ἐκάμωμεν διὰ μιάν προσφιλεῖ ἀνθρωπίνην μας ὑπαρξίν. Καὶ οὐτὸ εἶναι ἄλλη ἀλήθεια.

Προθέτομεν εἰς τὰ ἀνωτέρω, ὅτι ἓνα εἶδος αὐθυπαρξίας ποῦ εἶχεν ὁ Ρέξ, ἐξεδηλοῦτο ὅταν τὸν ἐτιμωρούσαμε καὶ δι-

ἀπλῆς ἐπιπλήξεως, εἰς φανεράν πρὸς ἡμᾶς δυσανεκσίαν. Ἦρνετο διὰ πολλὴν ὥραν κατόπιν, ὅχι μόνον νὰ παίξῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ φάγῃ. Ἦτο ὀλίγον μνησίκακος, ἀκριβῶς διὰ νὰ ἐνθυμίσῃ τὸν ἄνθρωπον.

ΓΕΡ. ΒΛΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΧΟΛΕΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

εἶναι τρόπος τοῦ λέγειν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι φοβούμεθα, τρέμομεν μὴν ἔλθῃ. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπήραμεν ὅλα μας τὰ μέτρα. Καὶ πόσον καλὰ, ὥστε, μολονότι εἰμεθα πολιορκημένοι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὁ ἐχθρὸς δὲν κατώρθωσεν ὡς τώρα νὰ εἰσβάλῃ καὶ ἐλπίζομεν νὰ μὴ τὸ κατορθώσῃ ποτέ. Ἀλλὰ καὶ ἂν κανὲν μικρόβιον ἤθελε παραπλανηθῇ ὡς ἐδῶ κατὰ λάθος, πάλιν ἔχομεν πάρῃ τὰ μέτρα μας διὰ νὰ μὴ τὸ ἀφίσωμεν νὰ γεννοβολήσῃ. Κ' ἔτσι ὡς τώρα πηγαίνουμεν καλὰ καὶ —εὐτυχῶς— μένομεν μόνον μὲ τὸν φόβον.

Ἀλήθεια ὅμως, ὁ φόβος μας εἶναι κοινωτάτος. Δὲν περνᾷ ἡμέρα εἰς τὰς Ἀθήνας χωρὶς νὰκούσθῃ κ' ἓνα κρούσμα. Κάποτε καὶ δύο, καὶ πέντε, καὶ δέκα... Μίαν ἡμέραν διεδόθη, ὅτι εἰς τὸν Πειραιᾶ ἔγειναν εἴκοσι κρούσματα καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἄλλα τόσα! Καὶ τί ἀπεδέχθη ἔπειτα; Ὅτι μία κυρία εἰς τὸν Πειραιᾶ παρουσίασεν ὑπόπτα συμπτώματα καὶ ὅτι, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακόν, ἀπεμονώθη καὶ αὐτὴ καὶ ὅλη τῆς ἡμέρας οἰκογένειά. Αὐτὸ ἦτο ὅλον. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ πιστεῦσῃ ὁ κόσμος! Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ποῦ τὰ ἔγραψαν αἱ ἐφημερίδες καὶ προσέθεταν μάλιστα ὅτι ἡ μικροβιολογικὴ ἐξέτασις δὲν ἐδείξε χολέραν, οἱ δὲςπιστοὶ ἐκινούσαν τὸ κεφάλι κ' ἐψιθύριζαν:

— Δὲ βαρύνεται! χολέρα εἶναι καὶ μὰς τὴν κρύβουν.

Καὶ ἔπειτα, μὲ τὴν ἰδέαν αὐτήν, τὸ παραμικρὸν κόψιμον νὰ ἠσθάνοντο, ἐνόμιζαν ὅτι εἶναι χολεροδύνητοι. Συνέβη μάλιστα εἰς πολλὰς συνουσίας νὰ γεννηθῇ πανικός, ἀπὸ ἀπλᾶς κοιλιακὰς διαταράξεις. Καὶ ἓνας πανικός περίεργος, ἄλλου εἶδους. Ἀντὶ δηλαδὴ οἱ ἄνθρωποι νὰ φεύγουν, ἀπεναντίας ἔτρεχαν νὰ ἰδοῦν τὴν χολέραν! Τὸ σπῆτι μὲ τὸ ὑπόπτον κρούσμα ἐπολιορκεῖτο, ἐξεδιάζετο, ὁ δρόμος ἀνεστατώνετο καὶ ἡ γειτονία ἐ-

δέχτο περιέργους ἀπὸ ὅλα τὰ περιχώρα. Φαντασθῆτε ἂν ἦταν καὶ χολέρα ἀληθινή. Θὰ διεδίδετο ἀμέσως εἰς ὅλην τὴν πόλιν.

Μίαν ἡμέραν κάποιος μού εἶπε:

— Ἐπιτέλους ἦλθε! τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

— Ποιὰ, καλέ;

— Τὴ χολέρα.

— Μίλα καλὰ καὶ... μὴ μὲ παραπλησιάζῃς!

— Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέγω! Νὰ τώρα δὰ ποῦ περνοῦσα, εἶδα χωροφύλακες ἀπέξω ἀπὸ ἓνα σπῆτι. Τὸ πολιορκοῦσαν, τὸ εἶχαν σὲ ἀποκλεισμό.

— Ἄρα εἶχε χολέρα!

— Ἀμὴ τί ἄλλο; Ὅλοι ἔτσι ἔλεγον. Καὶ μήπως εἶχαν ἄδικον; Ὅταν, σὲ τέτοιους καιροὺς, βλέπῃ κανεὶς ἓνα σπῆτι πολιορκημένον, τί ἄλλο νὰ ὑποθέσῃ; Καὶ ὅμως — τὸ ἐμάθαμεν ὕστερα, — τὸ σπῆτι ἐκεῖνο ἦτο ἀπηγορευμένον Χαρτοπαικτεῖον, τὸ ὁποῖον ἐφρουρεῖτο διὰ νὰ μὴν εἰσέλθουν χαρτοπαῖκται! Βλέπετε, διὰ πολλὰς αἰτίας εἰμπορὶ κανεὶς νὰ ἰδῇ χωροφύλακας ἀπέξω ἀπὸ ἓνα σπῆτι. Ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς χολέρας τὰς λησμονεῖ ὅλας, διὰ νὰ ἐνθυμηθῇ μόνον αὐτήν...

Σὰς συνιστῶ δυσπιστίαν καὶ ἀφοβίαν. Μὴν πιστεύετε ὅταν σὰς λέγουν, ὅτι ἦλθε ἡ χολέρα καὶ μὴ φοβηθῆτε ἂν τυχὼν κανένα κρούσμα βεβαιωθῇ. Θὰ φύγῃ ὅπως θὰ ἔλθῃ. Διότι, καθὼς σὰς εἶπα, ἡ ἀρχὴ ἔλαβεν ὅλα τὰ μέτρα διὰ νὰ μὴ διαδοθῇ τὸ κακόν. Ἡ δὲ ἀτομικὴ προφύλαξις εἶναι ἀπλοῦστατη: Ἀποχὴ ἀπὸ φρούτα καὶ ἐν γένει φαγητὰ ὠμά, χρῆσις βρασμένου μόνον νεροῦ καὶ συγχρὸν πλύσιμον τῶν χειρῶν μὲ διάλυσιν συμπτυλιμέ. Μὲ αὐτὰ, καὶ θραύσιν νὰ κόμην ἡ χολέρα, δὲν φοβάσθῃ τίποτε!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

[Ἀπὸ τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ.Δ.Γ.Καμπούρογλου]

Ἐνας παλαιστῆς, τὸ ἰδεῖν τοῦ ἀ-Ολητισμοῦ, ἀπέχει τόσο πολὺ ἀπὸ ἓνα καλλιτέχνη, τὸ ἰδεῖν τοῦ πνευματικῆς ἀνθρώπου, ὅσον δὲν ἀπέχει κανὲν ζῶον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.

Ὅλοι βρῆσκον τὴν θάλασσαν, ἐνῷ πταίει ὁ ἀνεμος.

Προτιμῶ τὸν ἐρηπύλτον ἀπὸ τὸν ἄσχημα παπουτσωμένον.

Κάθῃ ἄνθρωπος νομίζει ἐνδομύχως ὅτι εἶναι ἀνώτερος τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ μόνον ὁ τρελλὸς ἐκφράζει τὴν πεποίθησίν του αὐτήν.

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ένας από τους πολλούς κλώτσους του αλόγου, βρήκε τότε τον Άλουμεν στην κοιλία και τον έλασε να ούρλιάσει. Έπειτα του ήλθε στο λαιμό ένας άλλος, δυνατότερος, κι' αυτή τη φορά ο Άλουμεν ξεκρίθηκε από την ουρά του αλόγου κι' έσφενδονίσθη στρηνόκοιζοντας στον αέρα.

Αλλά την ίδια στιγμή ο πονηρός κύρ Κουνέλης τάβαλε στα πόδια.

Η άλλη θεία είχε, πώς δεν είχε ανάγκη να φύγει. Ο Άλουμεν ήταν σε τέτοια χάλια, που δεν θα μπορούσε να του κάμει

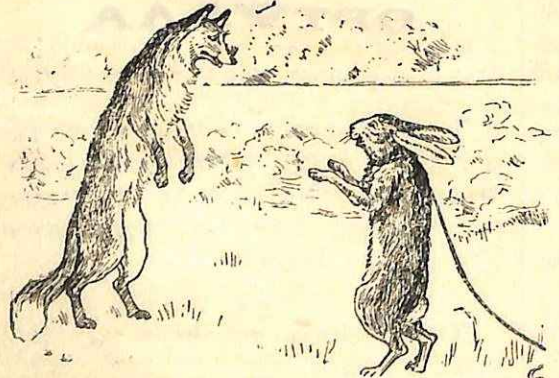
κανένα κακό. Όπως δέποτε ήθελες να αποφύγης τας εξηγήσεις και τας περιποιήσεις...

Αν ο Άλουμεν δεν σκοτώθηκε ο λωδολού, λίγο όμως έλειψε να σκοτωθί.

Πολλές ημέρες αναγκάστηκε να μείνει στο σπίτι του, πεσμένος στο κρεβάτι, για να γιατρευθί.

Ήταν τόσο πολύ άρρωστος, που δεν είχε ούτε τη δύναμη να σκεφθί.

Όταν όμως άρχισε να γίνεται καλά

και να σκέπτεται, κατάλαβε πως ο κύρ Κουνέλης του είχε παίξει πάλι το άσχημο έκεϊνο παιγνίδι.

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο Άλουμεν σε άσχημη θέα.

Ήλθε το καλοκαίρι και ο κύρ Κουνέλης τα έβαλε με τον λαχανόκηπο του

κύριου Άνθρωπου. Ο κύριος Άνθρωπος αναγκάστηκε να στήσει μια παγίδα με θηλειά, και ο κύρ Κουνέλης, με στραβά μάτια από τη λαιμαργία του, έπεσε μέσα και πιάστηκε, πριν προφθάσι να πη κίχ!

Σε λίγη ώρα, ο Άνθρωπος έκαμε τον περίπατό του προς τα εκεί, για να ιδί τι απέγινε. Και άμα είδε πιασμένο τον Κουνέλη, κτύπησε παλαμάκια κι' εφώναξε:

— Μπράβο σου! Πολύ νόστιμος είσαι του λόγου σου. Άφου έφαγες καλά-καλά όλα μου τα λαχανικά, τώρα πολεμάς να φύγεις με την παγίδα μου. Είσαι εγωίστης πρώτης τάξεως, και μή προς κακοφανισμό σου. Και τώρα που σε κρατώ, έγω θα σε συγυρίσω!

Μ' αυτά τα λόγια, ο Άνθρωπος έτρεξε 'στές λυγαριές για να κόψη μερικές βέργες.

Ο κύρ Κουνέλης έβλεπε τη συμφορά του, αλλά δεν έβγαζε μιλιά. Κ' έστέκετο εκεί με υπομονή, μ' έγχαρτέρησι, ως αν ή σιγήμες εκείνες αν ήσαν ή τελευταίες της ζωής του...

Αλλά ενώ ο κύριος Άνθρωπος ετοίμαζε πάρα πέρα τες βέργες του, να σου και θόνην στο λαχανόκηπο—ποιός νομίζετε;—ο φίλος μας ο Άλουμεν.

Έκαμώθη πώς λυπάται πολύ για τη συμφορά του κύρ Κουνέλη, αυτός όμως, ο πονηρός, έκαμώθη πώς είχε σκασιμένος από τα γέλια.

— Μα τί τρέχει; ρώτησε ο Άλουμεν.

Τότε ο κύρ Κουνέλης του διηγήθηκε ολόκληρο παραμύθι. Του είπε, ότι ή κυρία Μαργαρώ Κουνελίου τον είχε προσκαλέσει στο σπίτι της, όπου έπρόκειτο να γίνη γάμος' ότι της είχε πώς έχι, δε μπορούσε να πάη' ότι εκείνη του είχε ναι, να πάη, χωρίς άλλο' ότι οι φίλοι της κυρίας Κουνελίου τον είχαν δέσει, εκεί διά της βίας, έως να πάνε να φωνάξουν τον παπά, και να εύρουν έπειτα τον κύρ Κουνέλη στο γυρισμό και να τον πάρουν μαζί τους. Του είπε ακόμη ότι είχε άφισι τα παιδιά του άρρωστα με πυρετό και ήθελε να πάη να φωνάξη γιατρό και να αγοράση χάπια από το φαρμακείο. Και στο τέλος παρακάλεσε τον Άλουμεν να πάη, τη θέσι του, για να πάη, κατόπιν στο γάμο, ετής κυρίας Κουνελίου, και να φάη, να πιή και να γλεντήση.

Ο Άλουμεν, που ξετρελαίνετο για γάμους και χαρές, άποκρίθηκε στον κύρ Κουνέλη ότι ευχαρίστωσ' ότι του έκαμε αυτή τη χάρη.

Και άμέσως έλασκήρξε το σχοινί της θηλειάς και την έπέρασε μόνος του από το λαιμό του Κουνέλη στο δικό του. Ο Κουνέλης έπειτα του την έσφιξε για καλά, κι' έφυγε βιαστικός, για να προσθάσι τάρωστα παιδιά του...

— Ωραία θα γλεντήσω σήμερα, έλεγε μόνος του ο Άλουμεν. Νά, τώρα θα περάσουν οι φίλοι και θα με πάρουν. Ο καυμένος ο Κουνέλης! Πρέπει να τον συγυρίσω για τα κακά που μου έκαμε πριν. Ίσως τον παρεξήγησα...

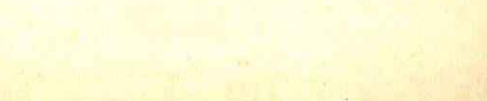
Ο κύρ Κουνέλης ήταν πια μακριά, όταν ο κύριος Άνθρωπος γύρισε στην παγίδα με μια βέργα γερή.

Βλέπει τον Άλουμεν στη θέσι του κύρ Κουνέλη, και τα χάνει.

Τ' είχε αυτό; φωνάζει: καλέ, άλλαξες χρώμα; και έμεγάλωσες; και μάκρυνες ή ουρά σου; Τι διαβολόζωντανό είσαι σύ;

Ο Άλουμεν πώς δεν είχε λέξι και ο Άνθρωπος εξακολούθησε:

— Να τύχη μια φορά! Έγω ένόμιζα πως έπιασα μόνον τον κλέφτη που μου έτρωγε τα λαχανικά μου, και τώρα βλέπω πως έπιασα μαζί και τον κακοῦργο

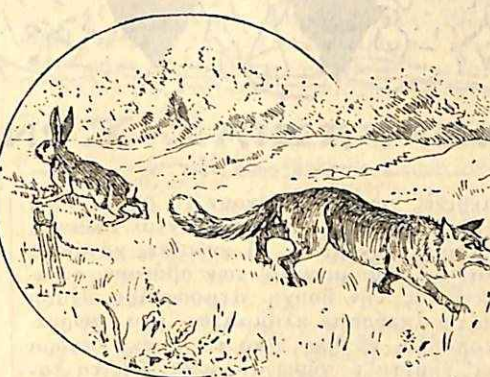
που μου έπινε τες κόττες μου! Λαμπρά! Και ή βέργα άρχισε να πέφτει στη δόλια ράχι του Άλουμεν:

— Να και τούτη για να ρημάξης το λαχανόκηπο! να και τούτη για να ρημάξης το κοτέτσι!..

Ο Άλουμεν εφώναξε, ετοίριζε, ούρλιαζε, έπηδούσε, έστροφογύριζε. Αλλά ο Άνθρωπος τη δουλειά του. Έτσι ή γούνα του Άλουμεν τινάχθηκε στην έντέλεια και ή βέργα έγεινε κομμάτια. Ο Άνθρωπος, με την ιδέα πως μπορούσε να ύπαρχη ακόμη σκόνη στη γούνα, έφυγε για να φέρη κι' άλλη βέργα. Και τότε ο κύρ Κουνέλης, που ήταν κρυμμένος κάπου-έκει στους θάμνους και άκουγε τες ξυλιές και τα ούρλιασματα, παρουσιάστηκε.

— Μπα! είπες με το φυσικώτερο ύφος του κόσμου' πως δεν εφάνηκαν ακόμη οι φίλοι της κυρίας Μαργαρώς να σε πάρουν στο γάμο; Έγω πήγα και γύρισα.

Και όμως το σπίτι του γιατροῦ είνε μακρύτερα από το σπίτι του παπά. Περίεργο!

Ο κύρ Κουνέλης εφάνετο πολύ βιαστικός να γυρίση στο σπίτι του, αλλά ο Άλουμεν τον εφώναζε πίσω.

— Άδελφέ Άλουμεν, που είπες, κάμε μου τη μεγάλη χάρη να με λύσης. Μου

έσφιξης το λαιμό τόσο δυνατά, που μου έρχονται ζαλάδες. Μου φαίνεται πως δε θα μωρέσω να σταθώ εδώ περισσότερο, ούτε να πάω στο γάμο της κυρίας Κουνελίου.

Ο κύρ Κουνέλης εκάθησε με άφελεια και άρχισε να ξύνη το αυτί του, σάν να έσυλλογίζετο κανένα πράγμα.

— Μπα, μπα, τί είν' αυτό; είπες εξαφνα' μου φαίνεται πολύ καταβεβλημένος' μήπως σου συνέβη τίποτα όση ώρα έλειπα;

Ο Άλουμεν δεν είχε λέξι. Ο κύρ Κουνέλης εξακολούθησε:

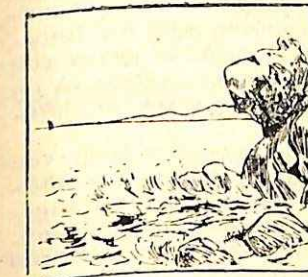
— Δεν πιστεύω να ύπαρχη μεταξύ μας καμιά παρεξήγηση, δεν είνε έτσι, φίλτατε Άλουμεν; Γιατί αν υπήρχε, δεν θα ήθελα να μείνω εδώ περισσότερο.

— Μπα! τί λές, καλέ; διαμαρτυρήθ' ο Άλουμεν, παιδιά είμαστε τώρα; (Έπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

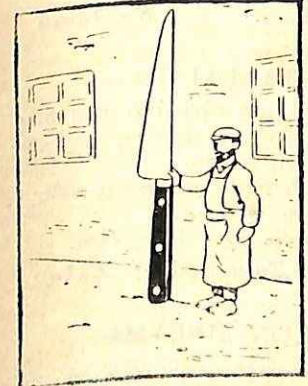
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ο βράχος του Λέοντος

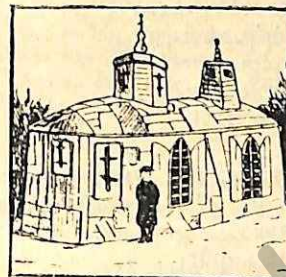
Ο βράχος αυτός εύρίσκεται εις τον Ίνδικον Όκεανόν, μεταξύ των Μαλβιδων νήσων. Το σχήμα του υπενθυμίζει τον βασιλέα των ζώων και εις τούτο οφείλει την ονομασίαν του «Βράχος του Λέοντος». Ούτε βρυχάται όμως, ούτε θεωρείται στοιχειωμένος, ως ο βράχος που έγνωρίσαμεν εις προηγούμενον φύλλον.

Γιγαντιαία μάχαιρα

Η γιγαντιαία αυτή μάχαιρα κατεσκευάσθη έσχατως εις έν από τα μεγαλύτερα έργοστάσια της Γερμανίας διά να χρησιμεύση ως ρεχ. λάμα εις κάποιον μαχαιροπόλην του Βερολίνου, ο όποιος σκοπεύει να την εκθέσει εις την βιτρίναν του. Περί του μεγέθους της είμπορείτε να κρίνετε από τον άνθρωπον, ο όποιος έφωτογραφήθη πλησίον της.

Έκκλησία μοναδική εις το είδος της

Προς τούτο έχρησιμοποιήθησαν παντός είδους πράγματα, κάσσαι πετροκαίτοι, κουτιά από κονσέρβες, παλαιοσίδερα, παλαιοσάνιδα, πλάκες μεταχειρισμένες κλπ. Έν τούτοις ή Έκκλησία παρουσιάζει κάποιον ρυθμόν. Η δέ λειτουργία εις αυτήν γίνεται κατά το όρθόδοξον ρωσικόν δόγμα.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

[Εστάλη υπό του Ίσπότου των Χριστιανών]

ΣΙ	ΚΙ	ΠΩ	Ι
ΝΙ	ΔΟ	ΝΑ	ΙΝ
ΑΜ	Α	ΣΤΑΝ	Α

Να συναρμολογηθούν οι άνωτέρω συλλαβαί ώστε ναποτελεσθούν τέσσαρα κρώτη της Άσίας.

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλη την λύσιν εις το γραφείον μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θαποτελεσθί, θα έγγραφωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις του Γαλλικού προβλήματος του προηγ. φύλλου

Ίδου πώς θα μετατεθούν τρία στίγματα, ώστε να σχηματισθί ή πόλις LION.

Λύσις του Παίγνιου του 40ου φυλλαδίου.

Τα ζητούμενα όπωρικά είνε: πεπόνι, καρπούζι, αγγλάδι, μήλον, σύκον, καϊσί.

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κερβ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Δύο έργα του Ραφαήλ

Ευρίσκονται εις Ρώμην, εις μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ Βατικανοῦ μαζί με ἄλλας τινὰς φημισμένας εἰκόνας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁμοῦς ὑπερέχουν ὡς ἀληθεῖς θεοὶ τῆς Τέχνης. Ὁ πρῶτος πίναξ παριστᾷ τὴν Παναγίαν, κρατοῦσαν εἰς τὴν ἀγκά-
λην τῆς τοῦ Θεοῦ βρέφους, εἰς τὸν οὐρα-
νὸν ευρισκομένην καὶ περιβαλλομένην ἀπὸ φωτιστέων μικρῶν ἀγγέλων· κά-
τωθεν αὐτῆς εὐρίσκεται ἓνα χαριτωμέ-
νον ἀγγελοῦδι, καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ὁ Ἅγιος Γερόνυμος, ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος, συσταινόντες τὸν Σιγισμόνδον Κόντι εἰς τὴν Παναγίαν. Ὅπισθον καὶ μικρὰν διακρίνεται ρωμαν-
τικὴ τοποθεσία, καὶ ἡ πόλις Foligno με-
τὰ τείχη τῆς, τοὺς πύργους καὶ τὰ κο-
δωνοστάσια τῶν ἐκκλησιῶν τῆς, θάυμα ἀ-
πόψεως, ἀριστούργημα χρωμάτων. Ὅποια ἀφοσίωσις, ὁποία εὐλαβὴς λατρεία εἶνε ἐξωγραφισμένη ἐπὶ τῶν φυσιογνωμιῶν τῶν γερόντων ἁγίων! Ἡ εὐσεβὴς καὶ γλυκεῖα ἔκφρασις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου προπάντων, παράγει περισσώτερον ἐντύ-
πωσιν, καθόσον ἀντιτίθεται μετὰ τὴν ἡμι-
αγρίαν περιβολὴν τοῦ τὴν ἀποτελουμέ-
νην ἀπὸ τοῦ δέριμα τράγου, τὴν ἀκατά-
στατον κόμην του, τὰς πυκνὰς συνε-
σπασμένας ὀφρὺς.

Ἄλλ' ἡ Παναγία προπάντων προσελ-
κνύει καὶ μαγεύει τὰ βλέμματα. Θλίβει
εἰς τὴν μητρικὴν τῆς ἀγκάλην τὸν Σω-
τήρα τῆς Ἀνθρωπότητος, καὶ τὸ γλυκὺ
τῆς πρόσωπον φανερὸν ἀπὸ ἀγάπης,
ἀπὸ γαλήνης, ἀπὸ θεῖαν καλοσύνης, ἡ
ὁποία διακρίνεται περὶ τῆς καὶ διεσπ-
αυμένης ἀσυναίσθητος εἰς τὰς καρδίας τῶν
θεοτῶν τῆς τὴν βλέπει, καὶ ἡ μάλλον
τεταραγμένη ψυχὴ καθυστερεῖ· σὲ κα-
τευνάζει, ῥίπτει μέσα σου θεῖον βάλα-
μον· ἡ θεὰ τῶν χαρακτηρηστικῶν αὐτῶν,
τὰ ὁποία διαπνέονται ἀπὸ τὴν γλυκύτε-
ραν συμπάθειαν, θὰ ἤρκει διὰ νὰ ἐπου-
λώσῃ καὶ τὴν βαθυτέραν ἡθικὴν πληγὴν
καὶ νὰ σκορπίσῃ παντοῦ τὴν εἰρήνην, τὴν
ὁμόνοιαν, τὴν ἀγάπην.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Παπαρούνα

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙ ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ἀφίσαμε τὴν θερμὴ καὶ σκονισμένη
πόλιν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν δροσερὰν
ἐσχὴν ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς παραλίας. Ἀπὸ
τῆς μιά μεριὰ τὸ μεγάλο βουνὸ μετὰ τὰ
πανύψηλα καὶ πυκνὰ δένδρα, ἀπὸ
τὴν ἄλλη ἡ ἀέραντος γαλανὴ καὶ ἡσυχὴ
θάλασσα. Ἐνας γέρος φαρὰς μετὰ ἓνα μι-
κρὸ παιδάκι, βοῦτημένοι ὡς τὴν μέσην
εἰς τὸ νερό, ἔσβηναν μετὰ κόπον πρὸς τὰ
ἔξω τὸ βαρὺ τῶν δικτύων. Πάρῃ κάτω σένα
μεγάλου λευκάδι δύο-τρεῖς χωριατοπούλες
πλέκουν τὲς κάλτσες τῶν, ἐνῶ γύρω τῶν
βόσκει ἡσυχὰ ἓνα κοπάδι γαλοπούλες.
Ἡ ἄμαξα προχωρεῖ. Σιμὰ σὲ μιά βόρσι

μερικὲς γυναῖκες πλένουν τὰ ρούχα τῶν,
ἐνῶ συγχρόνως συνδιαλέγονται εὐθυμῶς.
Ἀπομακρυνόμεθα, αἱ γυναῖκες χάνονται
καὶ τὰ εὐθυμῶς γέλια τῶν σβύνουν σιγά-
σιγὰ εἰς τὴν ἡσυχίαν ἀτμοσφαῖρα. Πάρῃ
κάτω ἀκούσαμε κλάμματα, μιὰ χωρια-
τοπούλα ἐβγήκε ἀπὸ τὰ πυκνὰ δένδρα
καὶ ἐκύτταξε γύρω ἀνύσυχῃ, ἔπειτα ξα-
ναχάθηκε καὶ τὰ κλάμματα ἐξηκολούθη-
σαν ἀπομακρυνόμενα. Ἡ χωριατοπούλα
εἶχε χάσῃ τὸ ἀρνάκι ποῦ ἔβασκε...

Γλυκὰ κουδουνίσματα ἀντήχησαν καὶ
ἓνα κοπάδι ἀπὸ πάλαινα πρόβατα ἐφάνη
εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐξοχικοῦ δρόμου. Ὁ βο-
σκὸς προχωρεῖ ἀργὰ καὶ κουρασμένος· κ-
ρατεῖ εἰς τὸν ὄμο ἓνα πρόβατο πεθα-
μένο. Εἰς τὴν ἄκρᾳ τοῦ δρόμου τὸ κατε-
βάξει καὶ τὸ ρίχνει μετὰ πόνο γστὰ χόρτα
κουνώντας θλίβετὰ τὸ κεφάλι. Ἡ ἄμαξα
ταχεῖα στρέφεται καὶ χάνεται εἰς τὸ βά-
θος τοῦ δρόμου...

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΠΑΜΕ, ΒΑΡΚΟΥΛΑ, ΜΑΚΡΥΑ...

Τὰ κύματα τὰ γαλανὰ
φεγγάρι τάργυρνε,
φυσᾷ τ' ἀγέρι σιγανὰ,
καὶ ἡ βαρκούλ' ἀπλώνει
τὸ κάτασπρον πανί.

Στῆς θάλασσας τὴν ἀγκαλιὰ
ξανόγου μετὰ χέρι,
πετᾷ ἡ βαρκούλα χαρωπὰ,
τραβάει μετὰ καμάρι
ἀγάλια τὸ κουπί.

Τὸ κύμα σπάζει ἀπαλὰ
λευκοὺς ἀφρούς ἀφίνει,
πετᾷ ἡ βαρκούλα μας πετᾷ
καὶ πίσω θάμπειν
μακρὰ ἡ ἀκρογιαλιά.

Ἐμπρὸς, βαρκούλα, μάκρυνε
τοῦ κόσμου ἀπ' τὴν ἀντάρᾳ,
ἔμπρὸς σὲ θάλασσα πλατειά
μ' ἐλπίδα, μετὰ λαχτάρᾳ,
ὡς πάμε μακρὰ.

Μακρὰ - μακρὰ ἀπ' τὴν βοή!
Ἐδῶ γαλήνη, χάρη,
ἔδῶ τῆς αὔρας ἡ πνοή,
τὸ κύμα, τὸ φεγγάρι,
μαγεύουν τὴν ψυχὴ.

Γαλανόλευκη

ΒΡΟΧΗ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ

Ἐπάνω στὸ παράθυρον ἀκουμπισμένος,
κυττάζω πρὸς τὰ ἔξω μέσα ἀπὸ τὰ τζά-
μια. Συννεφάκια μικρὰ ἔχουν σκεπάσει
τὸν οὐρανὸ καὶ σιγὰ - σιγὰ πίπτει ψιλὴ
βροχή. Ἀστραπαὶ διασχίζουν τὸν ὀρί-
ζοντα καὶ μετὰ ταῦτα τὰς διαδέχονται
βρονταί. Μιὰ μελαγχολία καὶ θλίψις κα-

τέχει τὴν ψυχὴ μου. Ὡ! στιγμὴ, ἡ ὁποία
μοῦ ἐνθυμίζει τὰς λύπας καὶ στενοχω-
ρίας ποῦ ὑπέστην εἰς τὸ παρελθόν μου...

Σὲ λίγο ἡ βροχὴ παύει. Τὰ σύννεφα
τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἀραιώνουν καὶ ὁ
χρυσὸς ἥλιος προβάλλει καὶ ρίχνει τὰς
ἀκτίνας του στὴ γῆ. Σιγὰ - σιγὰ καὶ σὲ
μὲνα τὴ μελαγχολία μου διαδέχεται ἡ
χαρὰ. Πρὸς στιγμὴν λησμονῶ τὰς φρον-
τίδας μου. Ὡ! Ἡλιε! Σὺ ποῦ χύνεις
τὲς χρυσὲς σου ἀκτίνες καὶ φωτίζεις τὴν
γῆ, χύσε καὶ στὴν ψυχὴ μου τὴν ἐλπίδα
γὰρ παρηγοριά!...

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ο Β'.

Φίλιππος ὁ Β' περιήρχετο ποτὲ τὰ
μοναστήρια τοῦ Ἑσκουριάλ, ὅτε ἀγα-
θὸς τις ἔμπορος, βλέπων τὰς θύρας
ἀνοικτάς, εἰσῆλθεν.

Ἀποθανυμένων τὰς ὥραις εἰκόνας, διὰ
τῶν ὁποίων τὸ φρούριον τοῦτο ἦτο κε-
κοσμημένον, ἀπηυθύνθη πρὸς τὸν Βασι-
λέα, τὸν ὁποῖον ἐξέλαβε δι' ὑπηρετὴν τοῦ
μοναστηρίου, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῇ
δείξῃ τὰς εἰκόνας καὶ νὰ τοῦ τὰς ἐξη-
γήσῃ.

Ὁ Φίλιππος, μετὰ τὴν βασιλικὴν του
συγκατάβασιν καὶ καλοσύνην, τὸν ὡδή-
γησεν εἰς ὅλα τὰ δωμάτια καὶ τὸν παρή-
σχεν ὅλας τὰς ζητηθείσας πληροφορίες.
Ἀναχωρῶν ὁ ξένος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ
Βασιλέως καὶ σφίγγων αὐτὴν θερμῶς,
τῇ λέγει: «Μὲ ὑποχρέωσες πολὺ, φίλε
μου· κατοικῶ εἰς Ἅγιον Μαρτίνον καὶ
ὀνομάζομαι Μιχαὴλ Μπέμπος· εἶναι κατὰ
τύχην διέβλῃς ποτὲ ἐκεῖθεν καὶ μετὰ τῆς
σῆς, θὰ σοῦ προσφέρω ἓνα ποτήρι καλὸ
κρασί.

— Καὶ ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ ἐκκληφθεὶς ὡς
ὑπηρετὴς, εἰμὶ Φίλιππος ὁ Β'. εἰάν δι-
έβλῃς ποτὲ ἐκ Μαδρίτης καὶ μετὰ τῆς
σῆς, θὰ σοῦ προσφέρω ἓνα ποτήρι κρασί,
ὅχι κατώτερον τοῦ ἰδικοῦ σου».

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

Κυκλαμὶά

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἀπὸ ποῦ δια-
κρίνετε τὴ νέα πέριξ ἀπὸ τὴ γέφυρην;
— Μά... ἀπὸ τὰ δόντια!
— Ἀστείεςεσθε! μοῦ φαίνεται πὼς ἡ
πέρδικας δὲν ἔχουν δόντια.
— Naί, φίλε μου· ἔχω ὁμοῦς ἐγώ.

Σημαιοφόρος Ἑλληνα

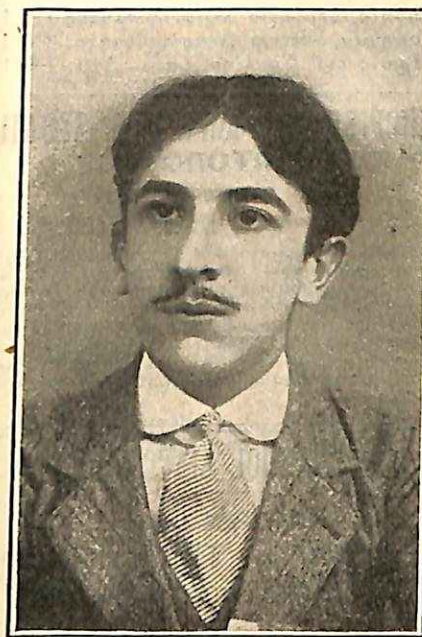
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐνας μεγάλος Ἰνδιάνος ἀκολουθεῖ τὴν μι-
κρὰν Δόραν, ἡ ὁποία ροδεῖται καὶ φωνάζει·
— Ἐ! τῆς λέγει ὁ πατέρας τῆς· μὴ φο-
βάσαι· δὲν εἶνε κακὸ πουλὶ!... γλῆς ἐφάρμα
ἔνα...

— Naί, ἀπαντᾷ ἡ Δόρα, μ' αὐτὸ ἔδω δὲν
εἶνε ἀκρετὰ ψημῆνο.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Παμφῶς

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞ. Ν. ΣΤΑΥΡΑΚΗΣ (ἐν Ἑρακλείῳ)

Ἰραδευθεὶς ὑπὸ το ψευδώνυμον

Ἑθνικὸς Πόθος

Εἰς τὸν 124ον Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων.

[Ἰδε Διάπλαιν ἐ. ε. σελ. 227.]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1911

ΠΡΗΞΙΑΝ οἱ φίλοι μου νῦν ἀνεύθουν τὴν
συνδρομὴν των διὰ τὸ 1912. Ξεῦρετε πό-
σοι εἶνε ἀνανεωμένοι ἐως σήμερα; Ἐκατὸν
ἑπτὰ! (ἰσθ. 107 ἡ ἀπόδειξις τῆς Σωφραζέ-
τας.) Κανένα περιοδικὸν δὲν πιστεύω ὅτι εἰμ-
πορεῖ νὰ καυχήσῃ διὰ παρόμιον δείγμα ἐκτι-
μῆσεως, ἀγάπης, ἐμπιστοσύνης. Καὶ δὲν εἶνε
μόνον αὐτοὶ οἱ ἑκατὸν ἑπτὰ τοῦ 1912, ἀλλ'
εἶνε ἀκόμη καὶ μερικὸι ἄλλοι ποῦ ἔχουν ἀνα-
νεύσῃ καὶ διὰ τὸ 1913, καὶ διὰ τὸ 1914! Ἄλλ'
νεύσει καὶ σὺ οἱ ἄλλοι νὰ μιμηθῇτε του-
λάχιστον τοὺς πρώτους. Καθὼς σὺ εἶπα καὶ ἄλ-
λοτε, μ' εὐκολύνει πολὺ ὅποιος ἀνανεώνει τὴν
συνδρομὴν του ἐνωρὶς. Διὰ πολλοὺς λόγους.
Καὶ ὁ κυριώτερος εἶνε, ὅτι ἀν' ἀπὸ τῶρα,
ταῦτο ἔτους δὲν θὰ εἶνε τόσον μεγάλη ἡ συρροὴ
τῶν ἐγγραφῶν, ποῦ δυσχεραίνει τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ ῥαφείου μου.

Ἐκοφᾷ τὸν πρόλογον τοῦ ἀρθροῦ σου,
Παπαρούνα, καὶ τὸ διήρησα εἰς δύο. Διαφορε-
τικὰ ἤτο ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ. Πολὺ καλὴ
ἡ μετάφρασίς σου καὶ ἐλπίζω νὰ τὴν χρησιμο-
ποιήσω. Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ θέλεις, σὲ παρα-
πέμπω εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. Ν. Πολίτου
«Μελέτη ἐπὶ τοῦ βίου τῶν νεωτέρων Ἑλ-
λῶν». Θὰ εὐρῇς εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ἡ Ἐξορίστου Ἀνδρὶς ἐπῆγε εἰς τὰς Καλά-
μας καὶ τὸ πρῶτον κορίτσι ποῦ εἶδε εἰς τὴν τα-
ράτσα τοῦ ἀντικρινοῦ σπιτιοῦ, ἤτο... ἡ Δού-
κισσα τοῦ Δάνται! Τὴ συμπτῶσις νὰ τὴν ἔλ-
κῃ τὸσον κοντὰ τῆς! Ἐγνωρίσθησαν ἀμέσως
καὶ μὴν τὰ ρωτᾷτε! Καὶ ἡ Ἐξορίστου Ἀνδρὶς
ποῦ μοῦ τὰ διηγείται κατενθουσιασμένη, ἐπιλέ-
γει: «Πόσο δίκιο εἶχε τὸ Κεντρί! Σὺν Μασσῶ-
σι, ἀγαπητῇ μου Διάπλαιν, σὺν Μασσῶσι!...»

Ἡ ἐφημερίδα ἔχει λάθος, Δούκισσα τοῦ Δάν-
ται. Εἰς τὴν Σ. Σ. Σ. δὲν γράφουν ἀμπεμπέ-
κες, ἀλλὰ «ντεμουαζελίδια» καὶ «ντεμουαζελ-
λες» σὺν καὶ σὺς. Ὡστε δὲν κάμνετε καμμίαν
ἐξάρεσιν, ἀλλ' ἀκολουθεῖτε τὸν κανόνα. Εἶδα
μετὰ χαρὰς εἰς τὴν ἄλλην ἐφημερίδα ποῦ ἀνε-
δημοσίευσαν ὡς δείγμα, μετὰ τῶν ἐπαίνων τὴν
«Ἐξορίστη» τῆς Ἐξορίστου Ἀνδρὶδος ἀπὸ τὴν
Σ. Σ. Σ. Τὴ τιμῇ!

Δὲν λησμονῶ ἔτσι εὐκολα. Φίλεργε Ἑλ-
μονίς, φίλας σὺν σέ. Περιέργον τὸ ὄνειρόν σου
ἀλλὰ δὲν ἐνθυμῶμαι νὰ ἔγω συνδρομητὴν με-
αὐτὸ τὸ ὄνομα· ἀν' σοῦ ἔλεγον—εἰς τὸν ὕπνον
σου—καὶ τὴν πόλιν ποῦ διαμένει, μποροῦσα νὰ
ψάξω· διότι οἱ κατάλογοι τῶν συνδρομητῶν μου
εἶνε κατὰ πόλεις. Ἐ! πόσον καιρὸν θὰ κάμῃς
τώρα νὰ μοῦ ξαναγράψῃς;

Ὁ φίλος μου Αἰγέριος, ποῦ ἦταν λιγάκι
ὕπναρος, ἐδῆμασε τὸ ἐλάττωμά του μετὰ τὴν
ἀγάπην τοῦ κληρίου. Διὰ νὰ πηγαῖν στὸ
κνηγί, τώρα σηκώνεται πρῶτον-πρῶτον, αἰσθάνε-
ται μάλιστα καὶ ὅλον τὸ πρῶτόν ψῆγος ποῦ
τὸν πείθει ὅτι τὸ καλοκαίρι πέρασε. Ἄς μπο-
ροῦσα νὰ ἐμπνεύσω αὐτὴν τὴν ἀγάπην καὶ σὲ
κάποιους ἄλλους ὑπναράδες ποῦ ξεῦρω!...

Αἱ παραγγέλαι σου ἐξετελέσθησαν, Ζαρίνη.
Τὸ ἐνθουσιώδες γράμμα σου μετὰ κατεγοήτευσεν.
Κάμνετε ὅμως λάθος, διότι ἡ συλλογὴ σου ἦτο
διὰ τὸν ἱερχοντα Διαγωνισμόν, τοῦ ὁποίου τὰ
ποτελέσματα θὰ δημοσιεύσων εἰς τὸ τέλος τοῦ
ἔτους· ἐκεῖ λοιπὸν θὰ ἴδῃς τὸ ὄνομά σου.

Καὶ ἡ ἰδική σου ἐπιστολὴ μετὰ διεσκέδασε
πολὺ, Μαραμνή Φύσις. Εὐχαριστῶ πολὺ
διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων σας. Βεβαίως ἡ Ἐξο-
ρίστου Ἀνδρὶς, ἀπὸ τὰς καλλιτέρας, γράφει
πολὺ εὐμορφα, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἡ μόνη φι-
λολόγος, τὴν ὅταν ἀνέδειξεν ἡ Σελίς μας.
Ἐχομεν καὶ ἄλλας καὶ ἄλλους, ποῦ συναμι-
λῶνται, καθὼς γνωρίζουν ὅλοι ὅσοι παρακο-
λοῦσιν τὴν Διάπλαιν.

Ὡραῖα ἐπιστολάς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἐδελφαίς (καὶ θὰ
γείνη!) Παπαράδης τοῦ Τόδρου, Ἀττικὸς
Οὐρανός, Ἀρχιεπίσκοπος, Κραγιὴ Νίκης, Λα-
φροστερὴς Νίκη, Βάρκα τοῦ Κανάρη, Νυμ-
φάια καὶ Γαρδένια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Περασμένα Χρόνια» τῆς
Νηρηίδος. — «Σεπτέμβριος» τοῦ Ἀθανασίου
Διάκου. — «Ἡ νύχτα» τῆς Ἥχους τῆς Κα-
διάς. — «Τὴ λέγει τὸ ζέον ὕδρον» τῆς Γλυ-
κίας Ἑλπίδος. — Διάφορα τοῦ Αἰγέριου. —
«Ἀκρόπολις» τοῦ Κοσμοκράτορος. — «Τὸ κε-
ρί ποῦ σόβει» τῆς Ἥχους. — «Τὸ ἐξυλιν-
σπαθί» τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλληνο. — Μετα-
φράσεις ἀνεκδότων, Παίγνια, Π. Πνεύματα
κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ»·
— «Ρεμβασμός»· — «Μεσάνυχτα»· — Ἀνέ-
δοτα ἀκατάλληλα καὶ ἄλλα διαφόρων.
Τῆς προηγουμένης ἐβδομάδος ἐνεκρίθησαν
τὰ πρωτότυπα. Ἀπερρίφθησαν μερικαὶ μετα-
φράσεις ἀνεκδότων καὶ ἄλλα ἀσημαντά μικρά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Λεοβία Προγίμια, σ. (Μ.Ζ.) Εὐα Νικήτρια, κ. (Ν.Ε.) Τζο-
κόνδα α. (Ν.Α.) Κοσμοκράτωρ, α. Ἀγα-
πημένα Ἀδελφάκια, κ. (Ι.Α.) Βασίλισσα τῶν
Λακρόνων, κ. (Α.Σ.) Μικρὰ Ὅσους, κ. (Ε.Χ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλ-
λάξουν: ἡ Νυμφαία (0) μετὰ Σονάταν τοῦ
Διαβόλου, Κρητικοπούλα, Μασκὰν· — ἡ
Γαρδένια (0) μετὰ Φαιδρὸν Ἀδάμαντα, Παιδί

τῆς Ἡρώκῆς Ἀγγέλου, Ἰδιότροπον Σαν-
τούλαν· — τὸ Χρυσὸ Παγῶνι (0) μετὰ Νέλλης,
Ἐγγονον Αὐτοκράτορος, Δωδωναίου, Ὁ Δά-
λιαν, Ριγολέτιον· — ὁ Θεοδὸς Ἀλέξανδρος,
(0) μετὰ Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, Ἀλέξανδρον Μαν-
ροκορδάτον, Κερκυραϊκὴν Αὔραν.

Ἡ Διάπλαιν ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Ναύαρχον τῶν Ἀστικῶν (εὐχαριστῶ) καλῶς
νὰ ἔλθῃς! Γιάννην Ἀγιάννην (ἔστειλα) Χου-
σὸ Παγῶνι (ποῦ μ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ
διότι ἔβαλε τὴν Ἀθηναϊκὴ ἐπιστολὴν τοῦ!!)
Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (ἔστειλα) Nick (πρῶ-
τα πρέπει νὰ διαβάσῃς προσεκτικὰ τὸν Ὀδηγόν
τοῦ Συνδρομητοῦ, Κερ. Α' καὶ Β') Ση-
μαιοφόρον Ἑλληνα (ἔχει καλῶς) Πλοίαρχον
Νέμον (τὰ ἔστειλα ἐκ νέου, ἀλλ' ἡ ἀνωμα-
λία εἶνε ἐντελὴς ταχυδρομική· διὰ τὸ ἄλλο
ποῦ λέγεις, εἰμπορεῖ νὰ ἔγῃ δίκαιον· θὰ τὸ
ἰδοῦμεν μετὰ τὴν πρώτην δοκιμὴν καὶ τίποτε
δὲν μὲς ἐμποδίζει νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ κα-
θεστῶς) Τέλλον Ἀγρῶν (δὲν εἶνε καὶ ἐντελὴς
τυχαῖον· αὐτοὶ ποῦ τοὺς βλέπεις συχνότερα,
στέλλουν καὶ περισσώτερα· δὲν περιμένουν ὁπ-
λαδὴ νὰ τοὺς δημοσιεύσω καὶ διὰ νὰ στείλουν
ἄλλο· ἀλλὰ στέλνουν ὅλον καὶ φυσικὰ ἔχουν
πάντοτε περισσώτερας πιθανότητας εἰς τὴν
κληρώσιν· πὼς θέλεις νὰ κληρωθῇ τὸ δικό
σου, τὸ μοναδικόν, μέσα σὲ γίγλια ποῦ τὸ σκέ-
πασαν; ἀντὶ λοιπὸν νὰ παραπονησῇ, στέλλει)
Βασίλειαν τῶν Βαλκανίων (θερμὰ συλλυπητή-
ριχ διὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου σου· ἡ λύ-
σις σου δὲν εἶνε ὀρθή) Συνδρομητὴν ἐκ Πε-
ριουῶς (καὶ πόσοι θὰ εἶνε εἰς θεῖαν νὰ λάβουν
μέρος; ἀφοῦ ἀποτυγχάνῃ σχεδὸν καὶ ὁ φωτο-
γραφικός μας Διαγωνισμός, φαντάσθαι αὐτός!)
Γ. Σμαρ. (ἔστειλα· εὐχαριστῶ) θάρρος εἰς
τὴν δοκιμασίαν ποῦ σὲ περιμένει! Ναυκρα-
τοῦσαν (ὁ ὁ Ὀδηγός) εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον,
τὰ λέγει ὅλα) Ὁριαμβεῖον Μεγαλοδιδάτην
(μὰ γι' αὐτὸ θὰ φύγουν μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν
Εὐρώπην κακοὶ κακοὶ ταπεινέστατοι)
Δημοφρίστου τὸνομα τῆς ἀλληλογραφίας, διότι
ἐγενήθητο παράπονα καὶ ὅλοι μοῦ ἔγραψαν ἄ-
παύσαντες ἐνδοξίαν· Ἐγγονοῦ (ἔχει καλῶς·
ὁ κ. Φαῖδων σ' εὐχαριστεῖ ποῦ τὸν ἐνθυμή-
θης ἀπὸ τὴν πατρίδα του) Ἀττικὴν Δούιν
(ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἀνοῦλαν Μ. Μ. (ἔλα-
βα, εὐχαριστῶ) Λευκοκλῆτον Ἀλφιαλὸν (τε-
τραδία ἔστειλα) Γλυκεῖαν Ἑλπίδα (ἔλαβα,
εὐχαριστῶ) Ἐκείνη ἐνεκρίθη! Ἡρώ τῆς Κα-
διάς (τετραδία ἔστειλα) Σοφίαν Κοξ. (ἔστει-
λα τῶν 1896) Ἀθανάσιον Διάκου (ἔλαβα,
εὐχαριστῶ) Ὁλῆνα (πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ποῦ
μοῦ στέλλεις, κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύονται,
ὥστε μὴ κοπιᾷς ἀδίκως) Ὀνειρόν τῆς Κύ-
πρου (εὐ

